

KAREL EWALD:

Prípovedka o dvonožcu.

Prosto priredil in z risbami opremil *Dragotin Humek*.

1. DOGODEK V GOZDU.

ilo je pred mnogo, mnogo leti. Ali je preteklo od takrat desettisoč ali stotisoč 'ali še več let, ne vem povedati. Bilo je nekje na jugu. Tam sije solnce bolj toplo, in dež je bolj izdaten. Živali in rastline se razvijajo bolj veselo. Zima nima tam ne veljave — ne oblasti.

Takrat je bil gozd ves poln življenja in kričanja. Po zraku so švigale mušice. Vrabec jih je požiral, a kragulj je požrl vrabca. Čebele so srkale iz cvetja med. Lev je rjovel, pa ptice so prepevale vsevprek. Potok je

šumel in trava je poganjala visoko. Drevje je šuštel in se je s koreninicami tesno prisesalo k majki zemlji. Cvetke so dehtele. Njih cvetovi so žareli v solncu.

Tedaj je stopil preko gozda molk. Vsi so poslušali. Šešest drevja je zadremal. Vijolica se je predramila iz sanjave zamišljenosti. Gledala je vsa začudena. Lev je okrenil mogočno glavo. Nogo je dvignil in obstal. Jelen je nehal trgati sočno travo. Kragulj je počival visoko v zraku z razpetimi perutmi. Miška je zvedavo pokukala iz luknje.

In sta prikorakala skozi gozd. Nikomur nista podobna. Nihče ju še ni videl doslej. Njiju hoja je pokončna in čelo visoko. Roko v roki korakata. Ozirata se, kakor bi ne vedela ne kod ne kam.

„Kdo je to?“ se začudi lev.

„Živali,“ se oglasi jelen. „Hoditi znata, a slabo. Zakaj hodita po dveh, ko imata pa štiri? Po štirih bi šla veliko hitreje.“

„Ej, jaz sploh nimam nog, pa sem zadosti urna,“ se pohvali kača.

„Jaz pa mislim, da nista živali,“ pripomni slavček. „Saj še perja nimata, pa tudi dlake ne. Kaj bi tista malenkost na glavi.“

„Luskine bi bile prav tako na mestu,“ doda ščuka pa pogleda iz vode.

„Mi moramo prebiti brez vsega,“ vzdihne deževnica prav ponižno.

„In repa nimata,“ zacvili miška. „Kakšne živali so to — brez repa!“

„Jaz ga tudi nimam, pa mislim, da sem vse eno žival,“ zakvaka žaba.

„Glejte, glejte!“ se začudi lev. „Eden je pobral kamen. Tega jaz ne znam.“

„Jaz pa,“ se pobaha opica. „To ni tolika umetnost! Tudi radovednost vam lahko utešim. To sta res živali. Mož in žena. Kakor bi bila meni izdaleka v sorodstvu. Dvonožca sta.“

„Prav, prav,“ mrmra lev. „Kaj pa, da nimata kožuha?“

„Menda sta ga slekla,“ odvrne opica.

„Zakaj ju pa ne pozdraviš? Reci jima dober dan ali karsibodi.“

„Čemu neki? Prav nič si ne želim občevanja z njima. Pravili so mi, da sta siromaka, obubožanca, propalici. Morebiti jima podarim kdaj pomarančo. Odgovornosti si pa ne naprtim.“

„Prav slastna se mi vidita,“ zacmaka lev. „Kakšen neki imata okus? Ali bi ugriznil?“

„Ugrizni! Ne branim ti. Velike časti ne delata naši družini. Gotovo pogineta v bedi in nesreči prej ali slej.“

Pa je stopil lev za dvonožcema. In ko jima je bil že blizu do skoka, mu je uplahnil pogum. Sam ni vedel, kako in zakaj. V gozdu ni bilo sicer nikogar, ki bi se ga bil lev dotlej bal. Ampak novinca sta gledala tako ponosno in njihju pogled je segal tako globoko, da je bilo čudno. Tako brez skrbi sta korakala, da se je levu zdelo, kakor da je v dvonožcih skrivnostna sila, ki se ji ne more kaj. Njihju zobje niso bili posebno močni. O nohtih sploh ni bilo vredno govoriti.

Lev je obstal in se je potuhnil.

„Zakaj se ju pa nisi lotil?“ ga je vprašala opica.

„Nisem lačen,“ se je zlagal.

Potem je legel v travo in se je delal, kakor bi ne bilo dvonožcev na svetu. In ker je bil gospod, so se ravnale druge živali po njegovem zgledu. A njih misli so sledile dvonožcema, ki sta korakala dalje in vsebolj občudovala lepoto sveta. Prav nič se jima ni zdelo, da ju kdo opazuje. Drevje je pa v pritajenem šuštenju pripogibalo vrh k vrhu. Visoko nad gozdom

je spremljal ptičji zbor dvonožca. Vsak grmiček je skrival zvedavo žareče oči.

„Tu ostaneva!“ je zaklical mož dvonožec.

In res je bilo lepo na tisti trati. Bilo je mehket rave in pisanih cvetk, in širok potok se je pretakal po strugi.

„Ali pa tukaj!“ je zavriskala žena dvonožka. V gozd je stekla, ki je bil poln sence in zelenega mahu.

„Kako lepo jima zveni glas,“ se je čudil slavček. „Še jaz nimam toliko glasov v grlu. Ko bi ne bila tako velika, bi si lahko spletla gnezdo v goščavi pri potoku. Sosega bi mi bila.“

Ona dva sta pa nadaljevala svoj pohod. Tako lepo je bilo vsepovsod, da se nista mogla odločiti ne za to, ne za ono mesto. Vsako se jima je videlo lepše od prejšnjega.

Nasproti jima prišepa pes. Nogo si je bil ranil ob ostrem kamenu. Rad bi se ognil neznancema, a ranjena noga ni za skok. Dvonožec ga prime in pokaže ženi bolno nogo: „Daj, pomoz mu!“

„Čakaj, sirota, pomorem ti. Sama sem se že ranila. In to boli.“ Dvonožka je stopila v grmovje. Kmalu se je vrnila z zdravilnimi zelišči.

Dvonožec je v tem gladil psu mehko dlako. In govoril mu je prijazne besede.

Dvonožka je položila zdravilno zel na rano. Z vitico je povezala bolno nogo: „Tako! Sedaj lahko poskočiš. Jutri bo noga zaceljena.“

Dvonožca sta šla dalje po gozdu. Pes se ni ganil; stal je kakor uklet na onem mestu. Izza grmičja so se druga za drugo tiho prikradle druge živali. Gledale so psa in njega obvezano nogo. Vsevprek so izpraševale:

„Ali si govoril z njima?“

„Kaj sta ti povedala?“

„Kako je s tisto obvezo na nogi?“

„Ali sta huda? Povej, povej!“

„Boljša sta od vas,“ je pripovedoval pes. „Ozdravila sta mi nogo. Gladila sta me. Nikoli ne pozabim tega!“

„Nogo ozdravila! Pa gladila! Čujte!“ Tako so se čudile živali.

2. UBIJMO JU!

Vest so v hipu raznesli po gozdu. Poštarji martinčki so oznanjali novico vsepovsod. V drevju je šumelo. Cvetke so klonile glavice. Slavec je vso noč pel novo pesem o onih dveh.

Dvonožca sta do noči hodila po gozdu. A ko se je nagnil dan, sta utrujena sedla k studentu. Napila sta se in nasmehnila svoji podobi v srebrni vodi. Z drevja sta natrgala najsočnejšega sadja in sta večerjala.

Solnce je bilo že zdavnaj utonilo v gozdu. Legla sta in v objemu zaspala. Takrat se je odnekod priplazil pes. Legel je, naslonil glavo na iztegnjeni nogi in poslušal.

Luna je vsa okrogla in svetla splavala po nebu. Njeni žarki so posvetili prav v lice kravi, ki je izdaleka opazovala spečo dvojico.

„Muuuu . . .“ se je oglasila krava.

„Mooo . . . zijalo!“ se ji je rogala luna. „Kaj pa gledaš pravzaprav?“

„Gledam ta dva, ki spita. Ali ju poznaš?“

„Zdi se mi, da je pred mnogo, mnogo leti tudi po meni lazilo nekaj podobnega. Ne vem več, kako je to bilo. V zadnjih stotisoč letih se mi je spomin tako omračil, da komaj še najdem pot preko neba.“

„Jaz tudi ne mislim mnogo, ampak bojim se.“

„Koga se bojiš? Ali onih dveh?“

„Sama ne vem, kako je to. Kar videti ju ne morem.“

„Pa ju pohodi!“

„Ne upam si. Sama že ne. Morebiti dobim pomočnika.“

„Kakor hočeš. Kaj mi je do tebe in do onih dveh.“ Pa je odplavala luna. Krava je pa prežvekovala in razmišljala. A izmislila ni ničesar.

„Ali spita?“ Poleg krave je stala ovca. In vseokrog je zašuštelo. Živali, ki so skrivoma sledile dvonožcema, so se zbirale na travniku. Bilo je takih, ki jim je noč dan, pa tudi takih, ki ljubijo solnce. Nihče se ni tedaj zmenil za svoje opravke in ne za počitek. Tudi bali se niso drug drugega. Tako so stali drug ob drugem: lev in jelen, volk in ovca, mačka in miš, pa konj in krava in še marsikdo. Kragulj je

sedel prav v sredi med ptičjim drobižem. Opica je čepela na priležni veji in jedla pomarančo. Kura je stala poleg lisice. Gos in raca sta prisluškovali na vodi.

„Zbrali smo se, da se pomenimo,“ je pričel lev.

„Ali nisi lačen?“ je vprašala krava.

„Ne! Danes ne snem nikogar. Prijatelji bodimo.“

„Potem svetujem, da takoj ubijemo dvonožca,“ je rekla krava.

„Kaj ti pa je danes?“ se je začudil lev. „Sicer si pametna in miroljubna. Paseš se in ne storiš nikomur nič žalega. Kako pa, da si danes tako lačna krvi?“

„Ne vem. Res ne vem. Čutim pa, da mora kmalu biti konec dvonožcev. Hudobna sta. Prineseta nam nesrečo. Pokesate se še kdaj, da me niste slušali.“

Oglasil se je konj: „Prav pravi! Ubijte ju! Poteptajte ju! Čimprej — tem bolje. Ne odlašajte!“

„Ubijmo ju! Ubijmo! Ubijmo!“ Vsevprek so kričale koza in ovca in jelen, pa raca in gos in kokoš.

„Čudno, čudno! Največji bojazljivci se oglašajo. Kaj jima hočete? Čemu se ju bojite?“ Tako je povpraševal lev.

„Krava ne ve in jaz ne vem,“ je zarezgetal konj. „Nekaj mi pravi, da sta nam nevarna. V križu me tišči in po nogah me trga, če ju gledam.“

„Čutim, kakor bi mi slačil kdo kožo in kakor bi se zadirali zobje v moje meso,“ je mukala krava.

„Mrazi me, kakor da bi strigel volno z mene,“ je tožila ovca.

„Zdi se mi, da se pečem na ognju,“ je vreščala kokoš.

„Tudi meni se tako zdi! Tudi meni!“ sta kričali raca in gos.

„Kakšni čudaki ste,“ se je začudil lev. „Nikdar še nisem čul kaj takega. Vaših občutkov ne razumem. Kaj nam moreta tujca? Še oblečena nista. Jabolka jesta in pomaranče. Nič hudega ne storita. Po dveh stopicata. Vi imate pa štiri noge, da lahko zbežite. In roge imate in parklje in zobe. Bojazljivci!“

„Kesal se še boš,“ je prerokovala krava. „Vse nas uničita tujca. Tudi tebe. Grozi ti pogin!“

„Kaj mi je do nevarnosti,“ je ponosno odvrnil lev. „Ali res ni nikogar, ki bi zagovarjal dvonožca?“

„Bi že,“ se oglasi opica, „pa smo v sorodstvu. In sorodnika zagovarjati ni prijetno in prikupljivo delo. Pustite ju! Saj itak pogineta. Škodljiva tudi nista.“

Tedaj je izpregovoril pes: „Pohvaliti ju moram. Rana na moji nogi je že skoraj zaceljena. Bolj sta prebrisana kakor vi vsi. Nikoli jima ne pozabim dobrote.“

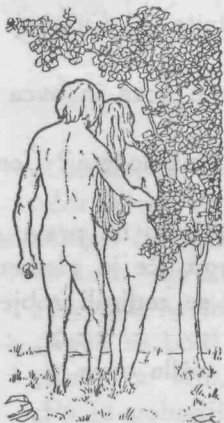
„Tako je prav! Možakar si in iz poštene rodovine. Tudi jaz mislim, da ta dva nista škodljiva. Nič jima ne storim. To se pravi — hm — če bi bil kdaj lačen, ju pojem, seveda. To je tako. Lakota je lakota. Naša gospodarica. Ampak danes sem sit. Lahko noč!“

Nihče se ni več oglasil. Živali so se razkropile. Noč se je umikala dnevnu, ki je stopal preko gor.

Tedaj se pridrve preko travnika krava, konj, ovca in koza. Za njimi se v diru opotekajo gos in raca in kura. Naravnost proti spečima se zakadi krava. V hipu pa plane pes in divje zalaja. Dvonožca se prebudita in vstaneta. — — —

In sta stala velika in pokončna, vsa bela in močnih oči. V njih se je zrcalilo vzhajajoče solnce. Strah je stisnil živali; pobegnile so jadrno.

„Hvala, prijatelj!“ je pobožal dvonožec psa. Žena je pa pogledala ranjeno nogo in je govorila psu sladke besede.

Dvonožca sta se skopala v potoku. Nato je mož splezal na jablano, da bi natrgal sebi in ženi sadja za zajtrk. Na drevesu je pa sedela opica in obgrizala sadje.

„Poberi se z drevesa!“ je ukazal dvonožec. „To drevo je moje, da veš! Glej, da se mi ne dotakneš več tega sadja!“

„I, s kom pa govoriš?“ se je razjezila opica. „In kako? Ali sem te zato zagovarjala danes ponoči, ko so vaju hoteli ubiti?“

„Poberi se, ti pravim!“ Pa je ulomil dvonožec vejo in je z njo namahal opico, da je tuleč pobegnila v gozd.

3. OTROK.

Dan je potekel za dnevom. V gozdu so vsi marljivo in vztrajno delali. Samice so sedele na jajcih ali so negovale mladiče. Samci so komaj za sproti nanosili hrane. Vsakdo je hodil svoja pota. Na soseda je mislil le tedaj, če ga je hotel požreti.

Dvonožca sta si zgradila na otočiču sredi širokega potoka kolibo. To je bilo pa tako:

Srečal ju je nekega dne lev. Izognil se jima je sicer, a njegov pogled je bil tak, da je ženo dvonožko zazebljo pri srcu.

„Ta naju kdaj požre!“ je v strahu potožila. „Nič več ne grem spat na travnik.“

Pa sta postavila na otočiču kolibo iz vej in trave. Podnevi sta

prebredla potok in sta si v gozdu nabrala sadja. Ponoči sta spala v kolibi. Druge živali niso več mnogo govorile o njiju, zakaj privadile so se jima. Le pes je vsako jutro glasno zalajal svoj pozdrav preko potoka. Pa opica ju je imela v mislih vselej, kadar ju je obrekovala pri živalih. In to ni bilo redkokdaj.

Neke noči se je rodil dvonožcema otrok.

„Pri onih na otoku imajo mladino,“ je pripovedoval vrabec. Vso okolico je preletal in je vedel vse novice.

„Tja zletim in si ogledam otročička,“ je sklenila slavčica in je vstala z gorkih jajčec. „V petih minutah se mi menda ne prehladite.“

„Tudi lisica je tam,“ je rekla raca. „Menda ne bo nesreče, če pustim svoje račke za trenutek same.“

Vse ženske so zapustile svoje gospodinjstvo, da bi pogledale, kako je mladi materi.

A ta je sedela na tleh pred kolibo. Dojenček je zajtrkoval. Dvonožec se je bil izleknil v travo in je grizel pomarančo.

„Mož je, kakršni so možje sploh,“ je izpregovorila košuta.

„Ej, koliko je bolj slabih!“ je potožila krtica. „Ko bi jaz tako skrbno ne čuvala mladičev, bi mi jih moj krt sproti pohrustal.“

„Možje so ničvredne šeme,“ je trdila pajka.

„Jaz sem svojega kar požrla.“

„Ne pripoveduj takih okrutnosti,“ jo je pokarala slavčica. „Zakaj neki dvonožec ne zapoje svoji ženi? Moj mož mi poje vso noč. Otroče je prav ljubko.“

„Ubogo dete,“ je razlagala košuta. „Še stati ne more. Pa pravi vrabec, da je prišlo včeraj zvečer na svet. Moj mladič je eno uro po rojstvu že razposajeno poskakoval po trati.“

„In oči ima odprte,“ je pripomnila lisica. „Moji mladiči ne izpregledajo devet dni.“

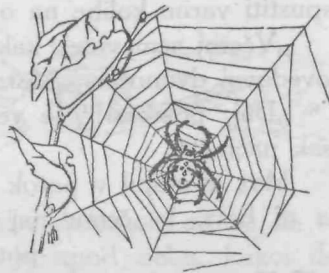
„Siromakom se ob takih prilikah ne godi dobro,“ je zabavljala opica. „Kaj jima je treba tega?“

„Saj je otroče prav čedno,“ je ugovarjala slavčica. „Čuješ, dvonožka, pitaj ga s črvi, pa bo lepo rejeno.“

„In ponoči sedi nanj, da bo lepo na toplem,“ je učila raca.

„Ne poslušaj jih,“ je rekla košuta. „Mleko je najboljša hrana za otroka. Le mleka mu daj! Pa v travo ga postavi, da bo tekal. Nauči ga takoj izpočetka samostojnosti.“

Dvonožka ni slišala nobenega nasveta. Vsa je bila srečna. Gledala je samo svojega otroka. Ta se je bil že napil, pa je vriskal in brcal. Dvonožec ga je dvignil visoko v zrak. In nasmehnil se je svojemu otroku.

„Res, prav srčkano otroče,“ je rekla slayčica.

„Zato sta pa stara dva odurna,“ se je jezila košuta. „Nič nas ne pogledata.“

„Dvonožka,“ je zopet zaklicala košuta, „le na mleko ne pozabi. Če ti poide, pridi k meni ponje! Rada in lahko pomorem. Imela sem dva mladiča, pa mi je eden poginil.“

Potem so odšle ženske na svoje domove. Možje niso smeli vedeti, kje so čenčale tako dolgo.

„Pojdem in natrgam pomaranč ali kaj drugega,“ je rekel dvonožec. „Tukaj v obližju sva

potrgala že vse sadje.“

„Pojdi, pa se vrni hitro,“ je naročala dvonožka. „V tem času nisem rada sama doma.“

Prebredel je vodo in je izginil v gozdu. Dolgo se ni vrnil. In ko je stopil iz gozda, je imel v roki dva skromna sadeža. Jezen je bil, in tudi žena ni bila dobre volje, zakaj bila je lačna. Sedela sta in se posvetovala, kako bi potolažila želodec. Večer je gledal iz gozda. In ponoči nista hotela zapustiti varne kolibe na otoku.

„Včeraj sem videl, kako je vidra ujela ščuko in jo je snedla,“ je pripovedoval dvonožec. „Morda bi se tudi meni posrečilo, da ujamem ribo.“

„Daj, poizkusi!“ je veselo pritrdila žena dvonožka. „Jesti moram na vsak način.“

Mož je stopil v potok. Prav ob nogah je zazrl veliko ščuko. Nič se ga ni bala. In čemu naj bi se bala? Dvonožec je že stokrat prebredel potok, pa se ni nič zmenil za ribe. A v tistem hipu jo je zgrabil oberoč in jo je vrgel daleč na breg. Tam se je premetavala in globoko požirala zrak.

„Joj! Pomagajte! Morilci!“

Pomagalo ni nič. Ščuka je poginila, in dvonožca sta jo povečerjalala z veliko slastjo.

„Jutri hočem zopet ribo!“ je odločila dvonožka. „Sadja imam že dovolj.“

Zato je šel dvonožec drugi dan zopet v potok po hrane. Kmalu je zagledal tolsto ribo. A ko je baš hotel, da jo zgrabi, je planila nanjo vidra, pa mu jo je odnesla prav pred nosom.

„O, ti sodrga tatinska!“ se je raztogotil dvonožec in je zamahnil po vidri.

„Kako tatinska,“ je siknila vidra, „ali nisem lovila v tem potoku, ko še ni bilo tebe v teh krajih?“

Dvonožec je pa skočil na breg, pobral debel kamen in ga je vrgel vidri v glavo. Zadel jo je na nos, da se je poredila rdeča kri. Vidra je pobegnila v svoje zakotje, dvonožec je pa ujel drugo ribo in jo je nesel ženi.

In ko je prilezla vidra ponoči iz dupline, je sedela ob potoku opica.

„Vse sem videla,“ je rekla. „Na drevesu sem sedela in gledala, kako te je zadel kamen. Kri je tekla in pordečila vodo v potoku. Tudi mene je že namlatil. Bilo je zaradi jabolk, ki je trdil o njih, da so njegova. Pa v rodu mi je.“

„Da ga le dobim v čeljusti,“ je škripala vidra. „Ampak premajhna sem.“
 „Sčasoma uredimo tudi to,“ jo je tolažila opica. „Tudi njega še ukrotimo.“

4. KRI!

Jarko je pripekalo solnce. Zemlja je bila vsa suha in izmučena. Usehlo drevje in grmovje je povešalo listje. Trava je bila kakor požgana. Goved je dobila le še tu pa tam skromen šop. Voda v velikem potoku je bila tako plitva, da so ribe drsale po tleh. Od manjših potokov so se videle le še prazne struge. Živali so šle za senco. Pohajal jim je dih. Smrt je grozila njim in cveticam. Tudi dvonožca sta trpela.

Le kača se je iztegnila na najbolj prisolnčnem kraju. Bilo ji je dobro in všeč.

„Kar pripekaj,“ je rekla solncu. „Sedaj živim.“

Pa je prišumel nekega dne dež.

A to ni bil dež, da bi se mu človek ubranil z dežnikom ali pa da bi se mu za trenutek umaknil pod kozelc. Curelo je izpod neba, kakor da bi sodu izbil dno. Brez konca in kraja, dan za dnem. Po suhem listju je prasketalo in bobnelo, da bi se ne bila čula beseda. Potoki so zopet pri-tekli iz zemlje in so veselo peli svojo pesem kakor nikoli poprej. In zemlja je pila, pila. Skoraj si ni mogla zadosti ugasiti žeje.

Povsod je bilo polno veselja.

Drevje je zopet krepko iztezalo svoje veje. Pognalo je novo brstje. Trava je zelenela. Cvetice so imele v povojih novega cvetja. Daleč je odmevalo žabje regljanje. Ribe so švigale po vodi kakor bliski. Dvonožca sta bila vesela z veselimi.

A deževalo je in deževalo.

Potok je vsebolj plezal na breg proti kolibi. In skozi luknjasto streho je curljalo. V kolibi je bila luža ob luži.

„Otroka zebe,“ je tožila dvonožka.

Kaj, ko bi potok priplezal v kolibo!

Tedaj sta dvonožca sklenila, da se umakneta z otočiča. Pa to ni bilo lahko. Skoraj bi bila ostala v vodi. Tudi travnik onstran potoka je bil ves preplavljen. Bredla sta in nosila otroka drug za drugim. Prišla sta do drevesa, ki se jima je zdelo prikladno za novo stanovanje. Splezala sta nanje. Gosto sta spletla veje in vejice nad seboj. Luknje sta zamašila s travo in z ruševino. In sta imela novo bivališče.

„Tu sem ne pride voda,“ je rekel mož dvonožec. Mislil je, da potolaži ženo.

„Ampak streha ne drži,“ je javkala žena. „Pa otroka zebe in tebe in mene.“

Opica se je pa rogala: „Tako-le je, ko nimata kožuha. Saj sem rekla, da ne bo poštenega konca. Težko vama!“

„Otroka bi bila pitala s črvi in z bubami,“ je rekla slavčica. „Hitreje bi bil rastel. Moji mladiči so že skoraj tako veliki kakor jaz.“

„Nič! V travo bi ga bila postavila. Saj sem jima svetovala tako,“ je ugovarjala ko-

šuta. „Sedaj bi bil otrok že popolnoma samostojen.“

„Sedi nanj, pa mu bo toplo,“ se je oglasila raca.

Dvonožka ni odgovarjala svetovalcem. Otožna je zrla na svojega ljubljence, ki je od mraza drgetal.

„Pravzaprav je paglavec le razvajen. Pol leta je že star, pa se še zmerom drži materinih prsi. Palice mu je treba,“ je modrovala ježevka.

„Hm, kakor si posteljeta, tako bosta ležala. Kdor noče nasvetov, naj si pomaga po svoje.“ Tako je končala pridigo košuta. Nato je odšla. Za njo so odšle druge živali.

Dvonožca sta ostala na drevesu. Dež je padal venomer. Skozi streho je curelo. Otrok je vreščal na vse mehove. „Glej, kako dobro je ovci v kožuhu,“ je rekla dvonožka. „V dežju se pase po travi. Gotovo ji ni mraz. Moje dete pa prezeba.“

Mož ji ni odgovoril. Globoko se je zamislil. Potem je splezal na zemljo. Na razmočena tla je sedel in še razmišljal. Dež je pel svojo popevko, otroče se je drlo na drevesu, ovca se je pa pasla v sočni travi.

V hipu vstane dvonožec, pobere oster kamen in oprezno stopi proti ovci. Da bi se le ne splašila. Še en korak. Nato drzen skok.

„Bee-e! Pomagajte! Ubijalci! — — Umiram!“

Dvonožec jo je udaril s kamenom po glavi. In ker še ni bila popolnoma mrtva, jo je zadavil z rokami, pa jo je odnesel do drevesa.

Tam ji je preparal z ostrim kamenom kožo. Z nohti je razširil zev. Tudi žena je prišla z drevesa, da bi pomagala. Ker z rokami ni šlo zadosti hitro, sta poprijela z zobmi. Med hlastnim delom sta za hipec prenehala in ošinila drug drugega z žarečim pogledom. V očeh se jima je videlo začudenje in neznana naslada.

„Oj, kakšen okus!“ je šepnil mož.

„Nad vse prijeten,“ je pritrčila žena. „Čakaj, najprej zavijem otroka v kožuh, potem bova jedla dalje.“

Dvonožec je pa srkal gorko kri in trgal z zobmi velike založke.

„Tako močen in silen sem, kakor še nikdar. Ko bi prišel sedaj-le lev, bi mu pokazal.“

Zavila sta otroka v ovčji kožuh. Prijetna toplota je objela prezeblo dete. Zaspalo je.

Ostanke mesa sta spravila na drevo in sta se gostila še dolgo. Vsebolj sta čutila, da sta zdrava in krepka. Pozabila sta na mrz in na dež. Bodočnost se jima je videla vsa jasna in lepa.

„Tudi meni bi bil všeč tak kožuh,“ se je domislila dvonožka.

„Dobiš ga,“ je obljubil mož. „Morebiti ubijem žival, ki jima še bolj mehko in bolj toplo dlako. Tudi jaz moram imeti kožuh. Pa tu pod luknjasto streho bi bilo dobro razpeti kaj, da bi ne lilo na glavo. Jutri ubijem še nekaj ovac.“

„Potem jih pojeva,“ se je razveselila žena.

„Tako je,“ ji je pritrdil mož. „Vsak dan si bova privoščila mesa. O, izvrsten domislek je bil to. Ribe se mi že umikajo.“

„Glej, da te ne zaloti nesreča,“ je zaprosila žena.

„Oprezen bom. Jutri pojdem k potoku in poiščem še kakšen prav oster kamen. Ko bi se oni-le izgubil, veš. In pomisli: tak kamen navežem z vitico na konec dolge palice. Tako lahko zadenem ovco izdaleka, iz zasede. To je potrebno, zakaj ovce se me bodo kmalu bale.“

V tem so se bile živali zbrale na travniku, prav tako, kakor one noči, ko sta dvonožca prvokrat spala v tem kraju.

„Dvonožec je ubil ovco!“ je čvkal vrabec in prenašal to vest na vse kraje, čeprav mu je bilo perje od vetra in dežja vse razkozmano.

„Ubil je ovco in kozo in kravo,“ se je drla vrana.

„Kako ubil, ko sem pa tukaj,“ se je oglasila krava.

„Dvonožec je ubil vse živali,“ je šelestel biček v močvirju. „Sedaj ravno žre leva.“

■ In so bezljale vse živali na travnik, da bi videle, kako in kaj žre dvo-
nožec. Sredi gruče je pa ponosno stal lev:

„Mir! Kakšen trušč je to!“

„Prosim za besedo,“ je kričala opica, pa je visoko molila kazalec desne roke. „Na palmi sem sedela in videla vse. Grozno je bilo.“

„Sicer nisi mnogo prida,“ je rekel lev. „Svoj rod obrekuješ.“

„O, naše sorodstvo je tako oddaljeno, da se ne izplača govoriti o njem. Rekla sem že, da nisem odgovorna za ta dva. Samo sramoto mi delata. Pravim, da sem sedela na drevesu in sem videla, kako je dvo-
nožec zadavil ovco. Videla sem tudi, kako sta jo z ženo odrla in se najedla gorkega mesa.“

„In to se ti zdi tako strašno?“ se je začudil lev. „Meni je sicer jelenina posebno všeč, a če ni te, snem tudi ovco. Zakaj bi si torej dvo-
nožec ne p voščil mesa?“

„Dovoli, da ugovarjam,“ se je oglasila krava. „Ko smo bili one noči zbrani tu na travniku, sem rekla, da nas spravita dvo-
nožca v nesrečo. Lahko je tebi. Silen si in brez strahu. A tudi tebi bo dvo-
nožec v nepriliko. Njegova družina se bo razpasla. Požrla bo vse ovce . . .“

„Goved bo pa le še ostala,“ se je grozljivo zarežal lev. Izpod brk so se mu zablisnili beli čekani.

Krava se je oprezno umaknila: „Res, res, tudi mi pridemo na vrsto. Strašno požrešen se mi zdi dvo-
nožec. In tudi drugih je dosti, ki jim diši naše meso.“

„Tisto je že menda prav in res,“ je odgovoril lev. „Ampak preveč mi je strahopetstva. Dajte, pojdimo k dvo-
nožcu, pa se pogovorimo z njim!“

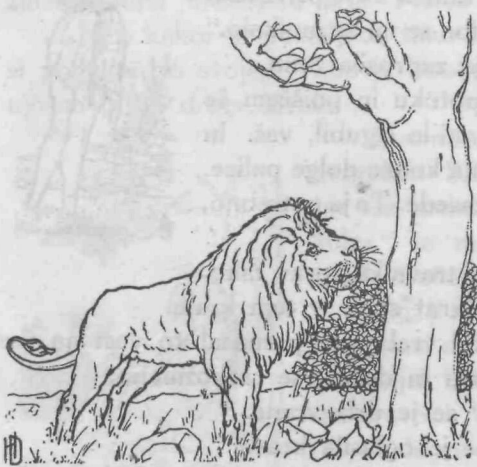
In so šli za opico, ki je kazala pot.

Lev se je ustavil pod drevesom, na katerem sta bivala dvo-
nožca. V širnem krogu so ga obdajale živali.

Posluhnilo so.

Tedaj se je bahaško razčeperil lev in je zarjovel, da je gromko od-
mevalo po gozdu in da je ugriznil strah ves živalski rod:

„Ti, dvo-
nožec!“ Lev je mahal z repom in strmel v drevo. A nič se ni genilo in ne oglasilo.

Še močneje je zaklical lev. Nič!

„To je drzovitost,“ je rekla opica.

„Preveč ovčjega mesa sta snedla, pa sta umrla,“ je ugibal slavec.

„Od preveč bi ne poginila, od premalo pa že,“ je dostavila svinja.

Tretjič je zarjul lev tako silno, da je padel kraljiček z vejice, pa naravnost v žrelo kači, ki je bila pod drevesom. Kača je zaprla žrelo in debelo požrla. Rekla ni nič. Tudi kraljiček ni rekel nič. Zato ni nihče zapazil te dogodbe.

Na drevesu se je prikazal dvonožec. Po bogatem obedu je bil zaspal. Neljubo motenje ga je raztogotilo.

„Kdo me moti v spanju,“ je zakričal.

„Jaz — lev.“

„Lev, naš kralj,“ so spoštljivo pristavile živali.

„Kakšen kralj,“ je vpil dvonožec. „Tu na svojem domu sem sam kralj! Poberi se! Spati hočem!“

„Čujte, čujte! Levu grozi. Ob pamet je, po njem je. Čujte!“ Tako so v strahu šepetale živali.

Dvonožec je pa zgrabil največjo kost, ki mu je ostala pri obedu. Dobro je pomeril in jo je z vso silo zalučal v leva. Zadel ga je sredi čela. Kakor bi pihnil, so zbežale živali. Pisana tolpa je drla preko travnika. Sredi med njo lev — kralj. In rjovel je, rjovel brez konca in kraja.

Dvonožec je pa legel in mirno zaspal do solnca.

Ko se je prebudil, je vstal in splezal z drevesa. Na tleh je ležal pes in glodal tisto kost, ki je zadela leva. Dvonožec mu je dal še eno kost.

„Bodi mi služabnik in prijatelj,“ mu je rekel.

„Bom,“ je odvrnil pes. „Bolj močan si od drugih in bolj prebrisan.“

„Prav,“ je rekel dvonožec. „Za stražnika boš. In na lov pojdeva. Pri meni boš do konca koncev.“

